

[Erik Eriksen.]

dagliglivet — at den genudsendes. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen og jeg er begge medlemmer af programudvalget, og det må da vist være vor naturlige opgave nu at få undersøgt, om der kan skaffes et flertal i radiatorådets programudvalg for at få en genudsendelse, forudsat naturligvis at båndet endnu er til stede. Hvis vi får denne genudsendelse, tør jeg indestå for, at den aften får den danske statsradiofoni det største lytterpublikum, den nogen sinde har haft.

Ja, disse ting kan siges spøgefuldt, men jeg har altså følt min opgave som værende den at få bragt klarhed over stillingen før valget og efter valget. Når jeg tager debatten i dag i betragtning og navnlig tænker på, hvad der skete i går, kommer jeg uvilkårligt til at tænke på det billede, som så mange af os kender: hønen, der har ruget på andeæg. Nu er den store dag kommet, og ællingerne er udruget. Så ved vi, hvorledes disse ællinger vralter ned til dammen, og dér svømmer de ud, medens den stakkels morhøne står inde på landjorden, helt afskåret fra at følge sin med så stor trofasthed udrugede børneflokk. Det billede så jeg for mig under debatten i går. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Er det det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen?) ... Nej, slet ikke. Hvad mener den højtærede statsminister? (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Jeg mener kyllingerne derovre!). ... Hvad mener den højtærede statsminister med det? (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det skal jeg komme tilbage til.

Formanden: Jeg henstiller, at man ikke diskuterer indbyrdes.

Erik Eriksen: Nej, jeg tænker på situationen i går. Jeg ser disse ællinger, der svømmer ud fra forskelligt hold, og så ser jeg den højtærede statsminister som morhønen, stående inde på græsplænen, ængsteligt vogtende de forskellige medlemmer af retsforbundet, de forskellige ministre, under debatten. Da forstod jeg billedlig talt ikke blot den højtærede statsministers følelser, men også hans opgave. Dette bestyrker mig i troen på det, jeg sagde i går: denne regering kan ikke i det lange løb præstere noget sagligt arbejde.

Aksel Møller: Indledningsvis vil jeg sige, at jeg mener, at debatten i det høje ting ofte kan tillade sig at være hård, og at det ikke altid behøver at være løst krudt, der er i geværerne; det er endogså muligt, at det bedste er, at den virker, som den højtærede minister hr. Viggo Starcke kaldte det, irriterende. Men der må på et eller andet sted være en grænse. Jeg for mit vedkommende tilgiver debutanter meget — der er noget, de skal lære — men jeg har svært ved at lade denne tilgivelse over for det ærede medlem hr. Per Hækkerup foregå i stilhed.

Jeg finder, at det ærede medlem med de bemærkninger, han som ordfører for sit parti for et øjeblik siden fremsatte her i salen, indførte en debatform i dansk offentligt liv og i dansk politik, som det ikke kan være rigtigt stiltiende at overvære. Når det ærede medlem f. eks. siger, at han ville ønske, der havde været fjernsyn på under debatten i går, for at seerne kunne have set tingets opposition hylde det ærede medlem hr. Aksel Larsen, så er det en insinuation. (*Tholstrup:* Det er desværre rigtigt!). Det er en insinuation. Mener det ærede medlem med denne bemærkning at kunne påstå, at der er noget maskepi mellem kommunisterne i denne sal og oppositionen? (*Tholstrup:* Det var der i går!). Det ærede medlem hr. Tholstrup er ingeniende noget uvildigt vidne. Det ærede medlem hr. Tholstrup befandt sig i går i en sådan situation, at han er nødt til i dag, når lejlighed gives, at gribe til enhver undskyldning for, at den faldt ud, som den gjorde.

Der er ingen tvivl om, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup med sin bemærkning i dag har villet sige noget om oppositionen, som skulle mistænkeliggøre den på et ganske urimeligt grundlag. Det passer for øvrigt ganske godt til det ærede medlems bemærkninger om blade, som skriver imod regeringsforslagene, både Politiken og B.T. — og der kunne sikkert nævnes en lang række andre. Naturligvis kan man ikke vente, at socialdemokratiske aviser skulle gøre det; men i den store selvstændige presse, som partierne ingen magt har over — jeg kan sige: heldigvis ingen magt har over — sker det, at meningsdannelsen er ganske fri, og disse blade burde være helt fritaget for, at man fra folketingets talerstol prøver på at skabe